

VIENTELĒ
(TIKRA)
MEILĒ

TAYLOR JENKINS REID

**VIENTELĖ
(TIKRA)
MEILĖ**

Romanas

Vilnius
2020

*Ši knyga apie Aktono miestą Masačusetso
valstijoje. Todėl visiškai suprantama, kad
norėčiau skirti ją Andy'ui Bauchui iš Boksbaro.
Taip pat Rose, Warrenui, Sally, Bernie'ui, Niko
ir Zachui iš Enčino Kalifornijoje.*

Kai baigiau vakarienauti su sužadėtiniu ir savo šeima, paskambino mano vyras.

Šiandien tėčio gimtadienis, jam sukako šešiasdešimt ketveri. Jis pasipuošęs mėgstamu tamsiai žaliu kašmyro megztiniu, kurį mudvi su vyresne seserimi Mari išrinkome prieš dvejus metus. Man regis, kaip tik todėl jam taip jis patinka. Na, ir dar todėl, kad iš kašmyro. Aš nejuokauju.

Mama, apsirengusi baltu megztuku ir rusvai žalsvomis kelnėmis, sėdi greta jo ir bando nuslėpti šypseną. Ji žino, kad po minutės kitos įneš tortą su žvakele ir mes uždainuosime. Mama iki šiol neprarado gebėjimo nuoširdžiai džiaugtis visuo lyg vaikas.

Mano tėvai susituokę jau trisdešimt metų. Jie užaugino dvi dukras ir drauge sėkmingai tvarkėsi nuosavame knygyne. Turi dvi dievinamas anūkes. Viena iš dukrų pratęsė šeimos verslą. Taigi jiems yra kuo didžiulotis. Mano tėčiui tai laimingas gimtadienis.

Mamai prie šono įsitaisiusi Mari, ir tokiomis akimirkomis,

kai jiedvi sėdi greta ir žvelgia į vieną pusę, aš suprantu, kokios jos panašios. Kaštoniniai šokoladinio atspalvio plaukai, žalios akys, smulkus sudėjimas.

O aš visada turėjau didelį užpakalį.

Laimei, laikui bėgant sugebėjau tai įvertinti kaip pranašumą. Šiaip ar taip, nestinga dainų, liaupsinančių šią kūno dalį, taigi perkopusi per trisdešimt aš išties išmokau priimti save be jokių išlygų.

Mano vardas Ema Bleir ir aš turiu didelį užpakalį.

Man trisdešimt vieni, esu 170 cm ūgio, mano pašviesinti plaukai nukirpti berniokiškai. Rusvos akys dera prie strazdanų ant dešiniojo skruosto. Tėtis dažnai juokauja, kad įžvelgia jose Mažuosius Grįžulo Ratus.

Praėjusią savaitę sužadėtinis Semas padovanojo man žiedą, už kurį paklojo beveik dviejų mėnesių algą. Žiedas rausvojo aukso, su deimantu. Tai ne pirmas mano sužadėtuvių žiedas, bet žiedo su deimantu dar nesu turėjusi. Kaskart, kai nužvelgiu save, tik jį ir tematau.

– O, ne, – tarsteli tėtis, pastebėjęs tris padavėjus, kurie artinasi prie mūsų su tortu, papuoštu uždegta žvakute. – Mielieji, nereikėjo...

Tai ne apsimestinis kuklumas. Tėtis visada išrausta, kai dainuojama jo garbei. Mama pasisuka pasižiūrėti, ką jis pamatė.

– Ak, Kolinai, – sako ji. – Nusiramink, juk tavo gimtadienis...

Padavėjai netikėtai pasuka į kairę, prie visai kito staliuko. Regis, šiandien ne tik mano tėčio gimtadienis. Matydama, kas dedasi, mama mėgina taisyti padėtį.

– ...bet aš neprašiau, kad tau atneštų tortą, – gudriai užbaigia ji.

– Liaukis, – atšauna tėtis. – Jau vis tiek išsidavei.

Galiausiai padavėjai baigia aptarnauti staliuką ir valdytojas pasirodo su kitu tortu. Dabar visi padavėjai žengia prie mūsų.

– Jeigu norite, galite pasislėpti po stalu, – pasiūlo Semas mano tėčiui. – O aš pasakysiu, kad jūsų čia nėra.

Semas išsiskiria kukliu grožiu, kuris, mano galva, pats nuostabiausias: jo šiltos rudos akys, regis, švelniai glosto visus aplinkui. Be to, jis linksmas. Išties linksmas. Nuo to laiko, kai pradėjau susitikinėti su Semu, pastebėjau, kad pagilėjo juoko raukšlės mano veide. Galbūt kaltas amžius, bet man vis dėlto atrodo, kad tiesiog pradėjau dažniau juoktis ir tai yra tikroji priežastis. O ko gi dar galima tikėtis iš vyro, jei ne gerumo ir humoro jausmo? Bent jau man kažin ar dar ko nors reikia.

Atkeliauja tortas, mes visi garsiai užtraukiame sveikinimo dainą, o tėtis išrausta kaip burokas. Paskui padavėjai pasišalina ir palieka mus vienus su didžiuliu šokoladiniu tortu, perteptu vaniliniu kremu. Jie atnešė penkis šaukštelių, tačiau tėtis mikliai juos visus pasigriebia.

– Nesuprantu, kam tiek daug šaukštelių. Juk man pakaks vieno, – pareiškia jis.

Tačiau mama nieko nelaukusi atima vieną šaukštelį iš jo.

– Neskubėk, Ešle, – sudraudžia tėtis. – Man teko iškęsti pažeminimą. Todėl turiu vienas sudoroti šį tortą.

– Jei jau jus taip labai linksmina visas šitas šurmulys,

prašau kitą mėnesį ir mano gimtadienio proga pasirūpinti panašia pramoga, – sako Mari.

Ji gurkšteli dietinės kokakolos ir pažvelgia į mobilųjį telefoną pasitikslinti, kiek valandų. Jos vyras Maikas namuose prižiūri mano dukterėčias – Sofiją ir Eivą. Mari retai palieka jas tokiam ilgam laikui.

– Turiu eiti. Atleiskite, bet... – skėsteli rankomis ji.

Jai nebūtina teisintis. Mama su tėčiu pakyla ir atsisveikindami stipriai suspaudžia savo vyresnę lę glėbyje.

Kai Mari išeina, tėtis galiausiai sutinka pasidalyti su mumis tortu, o mama sako:

– Gal tai ir skamba paikai, tačiau aš pasiilgstu šio jausmo. Pasiilgstu skubėjimo namo, kai nekantrauji pamatyti savo nuostabias mergaites.

Aš jau žinau, kas bus toliau. Man trisdešimt vieni, aš susižadėjusi, taigi nė neabejoju, ką netrukus išgirsiu.

– Na, vaikai, ar jūs jau nusprendėte, kada galiausiai sukursite šeimą?

Man tenka tvardyti, kad neužversčiau akių į lubas.

– Mama...

O Semas prajunka. Jis gali leisti sau tokią prabangą. Juk bendrauja viso labo su būsima didžiai gerbiama uošve.

– Prakalbau apie tai tik todėl, kad vis daugiau tyrimų rodo, kaip pavojinga ilgam atidėti kūdikio gimimą, – pasiteisina mama.

Visada atsiras tyrimų, įrodančių, kad man reikėtų paskubėti arba, atvirkščiai, neskubėti, taigi aš ketinu gimdyti tik tada, kai velniškai gerai jausiuosi ir būsiu pasirėngusi,

nesvarbu, ką išskaitė mama naujienų ir nuomonių svetainėje „Huffington Post“.

Laimei, pažvelgusi man į veidą, ji susipranta ir suskumba trauktis.

– Nekreipkite į mane dėmesio, – sako mostelėjusi ranka. – Aš kalbu visiškai taip pat, kaip kadaise mano mama. Užmirškite. Daugiau taip nedarysiu.

Tėtis nusijuokia ir apkabina ją.

– Puiku, – sako jis. – Mane ištiko koma nuo saldumynų, o Ema su Semu turi įdomesnių reikalų nei tūnoti čia su mumis. Paprašykime sąskaitos.

Dar po penkiolikos minučių mes keturiuose stovime gatvėje prie restorano ir dairomės savo automobilių. Tamsiai mėlynas megztinis-suknelė ir aptemptos tamprės gana gerai apsaugo nuo vėsaus vakaro oro. Tai vienas iš paskutinių vakarų, kai išdrįsau išeiti į lauką be vilnonio palto. Pati spalio pabaiga. Į Naująją Angliją jau atėjo ruduo ir užklupo mus netikėtai. Geltoni ir raudoni lapai runda ir šiugžda po kojomis. Semas kartą jau buvo atvažiavęs pas mano tėvus sugrėbti lapų ir sutvarkyti kiemo. Netrukus ateis gruodis, stos minusinė temperatūra ir tada jis kartu su Maiku kas mano tėvų kieme sniegą. Bet dabar dar liko šiek tiek šilumos ir aš mėgaujuosi ja. Kai gyvenau Los Andžele, niekada nesidžiaugiau šiltais vakarais. Tiesiog tai, kas trunka nuolat, paliauja džiuginti. Iš dalies ir dėl to sugrižau į Masačusetsą.

Žingsniuodama prie automobilio išgirstu skambant mobilųjį telefoną. Rausiuosi rankinėje jo ieškodama ir klausausi, kaip tėtis prašo Semo pamokyti jį groti gitara. Tėtis įsigijo

netikusį įprotį: jis nori išmokti groti visais instrumentais, kuriuos yra įvaldęs Semas, regis, klaidingai laikydamas jį ne šiaip muzikos mokytoju, o savo asmeniniu muzikos mokytoju. Aš toliau rausiuosi rankinėje, kol galiausiai užčiuopiu vienintelį šviečiantį ir mirksintį daiktą. Numeris nepažįstamas. Kodas 808 nekelia jokių asociacijų, bet sužadina smalsumą.

Pastaruuju metu, išskyrus kodus 978, 857, 508 arba 617, tai yra Bostono ir jo priemiesčių kodus, aš nesulaukiu jokių kitų skambučių.

Kodas 978 man ypatingas, nes visada reiškė namus, kad ir kokiame pasaulio kampelyje atsidurdavau. Praleidau metus Sidnėjyje (612), keletą mėnesių žygiavau su kuprine nuo Lisabonos (35121) iki Neapolio (39081). Leidau medaus mėnesį Mumbajuje (9122), kelerius metus laimingai sau gyvenau Santa Monikoje, Kalifornijoje (310). Bet kaskart, kai pajusdavau poreikį parsirasti į „namus“, su jais man visada siedavosi kodas 978. Nuo to laiko niekas nepasikeitė.

Staiga prisimenu, kad 808 – Havajų kodas.

– Klausau, – atsiliepiu.

Semas pasisuka ir žvelgia į mane, netrukus jo pavyzdžiu paseka ir tėvai.

– Ema?

Šį balsą aš atpažinčiau bet kada ir bet kur. Balsą, kurį diena iš dienos girdėdavau daugelį metų. Tą patį, kurio daugiau niekada nebesitikėjau išgirsti. Net dabar neįstengiu patikėti, jog skambina jis. Vyras, kurį pamilau būdama septyniolikos. Vyras, kuris pasmerkė mane našlės daliai, kai sraigtasparnis, kuriuo jis skrido, patyrė avariją kažkur virš Ramiojo

vandenyno. Vyras, apie kurį nuo to laiko nebebuvo jokių žinių. *Džesas*.

– Ema, – sako Džesas. – Tai aš. Aš gyvas. Ar girdi mane? Aš grįžtu namo.

* * *

Man regis, kiekvienam žmogui tenka išgyventi akimirką, kai gyvenimas skyla per pusę. Kai žvelgi atgal į savo gyvenimo liniją ir kažkur kelyje matai aštrų smaigą, kokį nors įvykį, kuris pakeitė tave labiau nei kas kita.

Akimirką, kuri padalijo viską į „iki“ ir „po“.

Galbūt taip nutinka, kai susitinki savo tikrąją meilę arba kai susilauki pirmagimio. Galbūt tai būna kas nors stebėtina. O galbūt tragiška. Bet kai tai nutinka, įsirėžia į atmintį, keičia požiūrį į gyvenimą ir staiga pradeda atrodyti, kad visam tam, ką išgyvenai, galima pritaikyti etiketę „iki“ ir „po“.

Aš visada tvirtai tikėjau, kad mano gyvenime tokia akimirka tapo žinia apie Džeso mirtį. Atrodė, kad visa, kas siejosi su mūsų meilės istorija, vedė į tai. Ir nuo to laiko visa kita buvo tik reakcija į tai.

Tačiau dabar aš žinau, kad Džesas nemirė.

Viskas, kas šiandien nutiko „iki“, dabar įgijo kitokį pobūdį, ir aš neturiu nė menkiausio supratimo, kas nutiks „po“.

PRIEŠ

Ema ir Džesas

Arba istorija apie tai, kaip įsimylėti ir pražūti

Aš niekada nebuvo ankstyva paukštelė. Bet paauglystėje labiausiai neapkęsdavau ryškios rytmečio šviesos šeštadieniais, po aštuntos valandos. Tada tėtis, tikslus kaip laikrodis, pasibelsdavo į mano kambario duris ir pranešdavo: „Autobusas išvyksta po pusvalandžio“, nors autobusą atstodavo jo volvo ir mūsų laukdavo kelionė ne į mokyklą, o į mūsų šeimos knygyną.

Praėjusio amžiaus septintame dešimtmetyje mano tėvo dėdė atidarė Bleirų knygyną toje pačioje vietoje, kur jis yra ir šiandien, šiaurinėje Greit Roudo pusėje, Aktone, Masačusetse.

Šiaip ar taip, vos tik ūgtelėjau ir įgijau teisę dirbti, tam tikromis savaitės dienomis po pamokų ir šeštadieniais turėdavau apskambinti užsakovus.

Man atiteko šeštadieniai, nes Mari užsigeidė dirbti sekmadeniais. O praėjusią vasarą ji iš susitaupytos algos įsigijo aplamdytą džipą „Cherokee“.

Vienintelį kartą man nusišypsojo laimė pasivažinėti Mari

džipu tą vakarą, kai ji nusipirko jį ir iš džiaugsmo pasikvietė mane į „Kimball’s Farm“ ledainę valgyti ledų. Mes dar nupirkome dvigubą porciją šokoladinių ledų tėvams ir jie tirpo, kol įsitaisiusios ant džipo variklio dangčio dorojome savuosius – tokius gaivius karštą vasaros dieną. Grietininius ledus su vaisiais ir riešutais, užpiltus sirupu.

Mes guodėmės viena kitai, kad turime dirbti knygyne ir kad mama amžinai pritarkuoja parmezano ant bulvių. Mari prisipažino, kad rūkė žolę. Aš pažadėjau nieko nesakyti tėvams. Paskui ji pasiteiravo, ar kada nors bučiavausi, ir aš nususukau, kad veidas neišduotų atsakymo.

– Viskas gerai, – nuramino Mari. – Daugelis pirmą kartą pasibučiuoja tik aukštesnėse klasėse.

Ji mūvėjo rusvai žalsvus šortus ir tamsiai mėlynus pragstytus marškinius, dvi plonytės auksinės grandinėlės leidosi žemyn į griovelį tarp krūtų. Ji niekada neužsisėgdavo palaidinės iki pat viršaus. Visada prasegdavo viena saga žemiau, nei derėtų.

– Taip... – nutęsiau. – Žinau.

Bet atkreipiau dėmesį, kad ji nepasakė: „Aš pirmą kartą pasibučiavau tik aukštesnėse klasėse.“ O juk kaip tik tokį atsakymą ir norėjau išgirsti. Jaudinausi ne dėl to, kad esu kitokia nei visi, bet kad esu kitokia nei *ji*.

– Kai pereisi į aukštesnę klasę, viskas klostytis geriau, – patikino Mari ir nulaižė paskutinę mėtinio šokolado drožlę. – Patikėk manimi.

Tą akimirką ir tą vakarą aš būčiau patikėjusi viskuo, ką porino sesuo.

Tačiau tas vakaras tebuvo mudviejų santykių išimtis, reta atvirumo valandėlė tarp dviejų žmonių, priverstų gyventi drauge.

Netrukus prasidėjo mokslo metai ir aš kiekvieną dieną lankiau pamokas tame pačiame pastate kaip Mari, vakarais mudvi prasilenkdavome mūsų namų koridoriuose, o dienomis mokykloje laikėmės atstu lyg priešai per paliaubas.

Todėl galite suprasti mano nuostabą, kai vieną šeštadienio rytą (tada mokiausi devintoje klasėje) pakirdau dešimt minučių po aštuonių ir sužinojau, kad tądien nereikės dirbti Bleirų knygyne.

– Mari padės tau nusipirkti naujus džinsus, – pranešė mama.

– Šiandien? – pasitikslinau ir atsisėdusi lovoje pasitryniau akis svarstydamą, ar dar galėčiau valandėlę nusunūti.

– Taip, parduotuvių rajone, – pridūrė mama. – Kokius tik panorėsi. Palikau ant bufeto penkiasdešimt dolerių. Bet jeigu džinsai kainuos daugiau, skirtumą teks susimokėti pačiai.

Man išties verkiant reikėjo naujų džinsų, nes visus senus patryniau iki skylių. Paprastai gaudavau juos per kiekvienas Kalėdas, bet pastaruoju metu tapau tokia išranki ir taip nervinausi mintydama, kokie jie turėtų būti, kad mama neteko kantrybės. Ne per seniausiai mudvi porą sykių važiovome pirkti džinsų ir abu kartus po parduotuvėse praleistos geros valandos sugrįžome nieko nepešusios, o mama iš paskutiniųjų stengėsi nerodyti nepasitenkinimo.

Mamos pasiūlymas mane nustebino. Juk anksčiau ji visada norėdavo būti greta, visą vaikystę nekantravo palaikyti

man draugiją. Bet galiausiai aš tapau tokia nepakenčiama, kad ji panoro įsūdyti mane kam nors kitam. Ypač šeštadienį.

– O kas dirbs knygyno kasoje? – pasiteiravau aš ir kaipmat pasigailėjau.

Susinervinau, kad būsiu viską sugadinusi. Turėjau tiesiog pasakyti „gerai“ ir nosisukti, kad nesuerzinčiau mamos.

– Mes nusamdėme naują vaikinuką. Jo vardas Semas, – atsakė mama. – Jis šaunus ir jam reikia darbo daliai dienos.

Semas mokėsi mūsų mokykloje, aukštesnėje klasėje. Kartą jis užsuko į knygyną ir pasiprašė priimamas į darbą, nors mums nereikėjo darbuotojų, o dauguma paauglių veržėsi dirbti kitoje mūsų gatvėje esančioje parduotuvėje, prekiaujančioje kompaktiniais diskais. Šiaip ar taip, mano tėvai išsyk jį priėmė.

Jis buvo gana simpatiškas: aukštas, liesas, tamsaus gymio ir rudų akių, visada gerai nusiteikęs, bet aš nė už ką to nebūčiau pripažinusi, nes Mari nusprendė, kad jis „nuostabus“. Kaip galėjau leisti sau žavėtis tuo, kuo žavisi ji? Bet dėl tokio mąstymo mano draugų ratas gerokai susiaurėjo ir taip elgtis buvo paika. Mari mėgo visus ir visiems patiko Mari.

Ji buvo auksinis vaikas, kuriam lemta tapti tėvų numyltiniu. Mano draugė Olivija paprastai už akių vadino ją „prekiautojų knygomis dukrele“, nes kaip tik taip ji ir atrodė – kaip mergaitė, kurios tėvai turi knygyną, tarsi tam reikėtų atitikti tam tikrą stereotipą ir Mari pateisintų visus privalomus kriterijus.

Ji skaitė suaugusiesiems skirtas knygas, rašė eilėraščius ir žavėjosi ne kino žvaigždėmis kaip mudvi su Olivija, bet literatūriniais personažais, nuo kurių mus pykino.

Būdama mano amžiaus Mari lankė literatūros fakultatyvą, nes nusprendė, kad nori „tapti rašytoja“. Kabutės šiuo atveju būtinos, nes ji įstengė parašyti vieną vienintelę devynių puslapių detektyvinę istoriją, kurioje žudikė pasirodė besanti pagrindinės veikėjos jaunesnė sesė vardu Emilija. Aš perskaičiau ją ir ji man pasirodė visiškai šlamštas. Bet Mari pateikė savo „kūrinių“ mokyklos laikraščiu ir jis taip visiems patiko, kad jį devynias savaites spausdino dalimis per pavasario semestrą.

Tai, kad seseriai viskas sekėsi ir ji buvo viena iš populiariausių mergaičių mokykloje, dar labiau sunkino mano padėtį, nes įrodė paprastą tiesą: jeigu esi graži, tave laiko kieta.

Tuo metu aš slapčiomis perskaičiau bibliotekoje beveik visų mokyklinės programos knygų apžvalgas. Bet mano kambaryje dulkiavo daug tėvų dovanotų romanų, kurių nė neatsiverčiau.

Man patiko muzikiniai vaizdo įrašai, NBC televizijos pramoginės laidos ketvirtadieniais ir visos iki vienos dainininkės, dalyvaujančios muzikiniame ture „Lilith Fair“. Kai pajusdavau nuobodulį, peržiūrindavau senus mamos mėgstamo žurnalo „Travel + Leisure“ numerius, išsikirpdavau iš jų nuotraukas ir smeigtukais pritvirtindavau prie sienos savo kambaryje. Tad virš mano lovos margavo žurnalų viršeliai su aktoriaus Kiano Ryvso portretais, dainininkės Tori Amos muzikos albumų pristatymais, taip pat žurnalų įklijos, kuriose įamžinti Italijos Rivjeros ir Prancūzijos kaimelių vaizdai.

Ir niekas, dar sykį kartoju, niekas nesielgė su manimi kaip su mylimu vaiku.

Tėvai šmaikštavo, kad slaugytoja ligoninėje jiems bus pakišusi svetimą naujagimį, ir aš visada juokiausi iš to, bet nesuskaičiuojamą daugybę kartų tyrinėjau savo tėvų vaikystės nuotraukas, o paskui įdėmiai apžiūrindavau save veidrodyje. Rasdavau panašių bruožų ir įtikindavau save, kad esu jų vaikas.

– Gerai, puiku, – patikinau mamą, labiau džiaugdamasi ne dėl to, kad leisiu laiką su seserimi, bet kad nereikės eiti į darbą. – Kada važiuosime?

– Nežinau, – atsakė mama. – Paklausk Mari. Aš lekiu į knygyną, pasimatysime per vakarienę. Myliu tave, brangute. Gerai praleiskite dieną.

Kai tik ji uždarė duris, aš mikliai vėl atsiguliau, pasirengusi mėgautis kiekviena papildoma miego minute.

Gerokai po vienuoliktos Mari įsiveržė į mano kambarį ir pareiškė:

– Kelkis, mums metas.

Mudvi užsukome į tris parduotuves ir aš pasimatavau tuziną džinsų. Vieni buvo per daug dukslūs, kiti per daug aptempti, trečių paaukštintas liemuo netiko mano figūrai.

Kai užsitraukusi vienuoliktus džinsus išėjau iš matavimosi kabinos, Mari sužiuro į mane akivaizdžiai bodėdamasi.

– Puikiai atrodo, imk šituos, – pasakė ji.

Pati nuo galvos iki kojų buvo išsipusčiusi vien tik „Abercrombie & Fitch“ prekės ženklo drabužiais. Mes netrukus turėjome peržengti naujojo tūkstantmečio slenkstį ir visi, kas gyvas Naujojoje Anglijoje, rinkosi kaip tik šiuos firminius drabužius.

– Jie kažkaip keistai atrodo iš užpakalio, – labai ramiai paprieštaravau.

Mari akylai nužvelgė mane, tarsi ko nors tikėdamasi.

– Pasisuk į mane nugarą, tada matysiu, gerai ar negerai atrodo, – galiausiai iškošė ji ir netrukus pridūrė: – Atrodai taip, lyg būtum su vystyklu.

– Kaip tik apie tai aš ir kalbėjau.

Sesuo užvertė akis į lubas.

– Matuokis toliau, – paragino ir pakėlusį pirštą nubrėžė ratą ore rodydama, kad turiu grįžti į matavimosi kabiną.

Aš taip ir padariau. Kol bandžiau nusitraukti džinsus, Mari permetė per dureles kitus džinsus, išblukusius ir tiesius.

– Pasimatuok šituos, – paliepė. – Džoelė mūvi tokius pat, o jos subinė tokia pat didelė kaip tavo.

– Labai tau ačiū, – suniurzgiau ir pačiupau džinsus.

– Aš tik stengiuosi padėti, – atkirto sesuo, o tada aš pamaciau, kad ji vikriai tolsta nuo matavimosi kabinos.

Mūsų pokalbis nutrūko, nes Mari tapo nebeįdomu.

Aš atitraukiau užtrauktuką ir įsispraudžiau į džinsus. Kad vėl užsisegčiau užtrauktuką ir sągą, teko įtraukti pilvą. Tada atsitiesusi pažvelgiau į veidrodį, pasisukau į vieną pusę, pasukui į kitą ir vos neišsinarinau kaklo, stengdamasi pamatyti, kaip atrodau iš nugaros.

Užpakalis, regis, sumažėjo, o ir krūtinė taip nebadė akių. Aš buvau perskaičiusi ne vieną mamos mėgstamo žurnalo „Glamour“ numerį, todėl žinojau savo figūros tipą. Ji „kriaušės formos“. Mano pilvas liko plokščias, bet klubai vis plėtėjo. O štai Olivijos suapvalėjo pilvas ir krūtys, ir aš suabejojau, ar norėčiau „obuolio formos“ figūros.

Bet, atvirai tariant, labiausiai troškau to, ką iš mamos paveldėjo Mari. Vidutinio dydžio užpakalio ir krūtinės, kaštouninių plaukų, žalių akių ir tankių blakstienų.

Deja, vietoj to man atiteko tėčio plaukų spalva – nei visai šviesi, nei tamsi ir pusiau rudos, pusiau žalios akys. O figūra buvo išvis savita. Kai kartą pasiteiravau mamos, iš ko paveldėjau tokias trumpas ir tvirtas kojas, ji atsakė, kad, tiesą sakant, neturi supratimo. Kalbėjo nerūpestingu tonu, nors tai buvo pats nemaloniausias dalykas iš visų, kada nors jos man pasakytų.

Man patiko tik vienas bruožas – strazdanos ant dešiniojo skruosto. Vaikystėje guldydama mane miegoti mama paprastai jas skaičiuodavo. Taigi aš mylėjau savo strazdanas ir neapkenčiau užpakalio.

Todėl stovėdama matavimosi kabinoje norėjau tik vieno – susirasti džinsus, kurie jį sumažintų. Ir, regis, man galiausiai pavyko.

Aš išėjau iš kabinos pasiteirauti Mari nuomonės. Deja, jos niekur nesimatė.

Tad teko sugrįžti atgal ir susitaikyti su mintimi, kad teks nuspręsti pačiai vienai.

Aš dar sykį pasižiūrėjau į veidrodį.

Ar man patinka šitie džinsai?

Pasižiūrėjau į etiketę. Trisdešimt penki doleriai.

Vadinasi, dar galėsiu nusipirkti vištienos su terijakio padažu prekybos centro užkandinėje.

Aš nusimoviau džinsus, nuėjau prie kasos ir susimokėjau tėvų duotais pinigais. O mainais gavau maišelį su džinsais, kurie nekėlė man neapykantos.

Mari vis dar niekur nesimatė.

Aš nuėjau į kosmetikos parduotuvę patikrinti, gal ji perka lūpų balzamą ar dušo žele. Po pusvalandžio man pasisekė ją rasti „Claire’s“ papuošalų parduotuvėje. Ji pirkė auskarus.

– Visur tavęs ieškojau, – pasakiau.

– Atleisk, apžiūrėjau juvelyrinius dirbinius.

Mari pasiėmė gražią, tvarkingai susidėjo į piniginę, tada pasičiupo mažutį baltą plastikinį maišelį, kuriame, be abejo, gulėjo netikro aukso auskarai, paliekantys žalsvai pilkas dėmes ant ausų lazgelių.

Aš nusekiau paskui seserį, ryžtingai traukiančią pro duris į lauką, kur palikome automobilį.

– Luktelėk, – paprašiau sustojusi. – Aš noriu užsukti į prekybos centro užkandinę.

Mari pasisuko į mane ir žvilgtelėjo į laikrodėlį.

– Atleisk, bet nieko nebus. Mes vėluojame.

– Kur?

– Į plaukimo varžybas, – paaiškino ji.

– Į kokias dar plaukimo varžybas? – nekantriai pasiteiravau. – Niekas man nieko nesakė apie tai.

Mari nesiteikė atsakyti, bet to ir nereikėjo. Aš jau klusniai sekiau paskui ją prie automobilio, pasiryžusi važiuoti ten, kur ji panorės, ir daryti tai, ką palieps. Tik kai mudvi susėdome į automobilį, ji malonėjo mane informuoti:

– Šiais metais Grehemas – plaukikų komandos kapitonas.

– O, taip.

Grehemas Hjudžas. Kapitonas visų komandų, kuriose žaidžia. Pagrindinis kandidatas į „Gražiausios šypsenos“

apdovanojimą metiniame mokyklos albume. Kaip tik toks vaikas, su kuriuo galėtų susitikinėti šventoji Marija iš Aktono.

– Puikumėlis, – burbtelėjau.

Tapo aišku, kad artimiausioje ateityje ne tik turėsiu sėdėti ir stebėti nesibaigiantį penkiasdešimties metrų plaukimą laisvuju stiliumi, bet dar ir laukti automobilyje, kol Mari su Grehemu atsibučiuos.

– Gal galėtume ko nors užkąsti pakeliui? – paklausiau.

– Taip, žinoma, – sutiko ji.

Tada aš, sukaupusi visą drąsą, pareiškiau:

– Moki tu.

Mari pasisuko į mane ir nusijuokė.

– Tau keturiolika metų, bet negali pati susimokėti už užkandžius?

Ji stebėtinai gebėjo sutrikdyti mane netgi tada, kai jaučiausi kaip reta pasitikinti savimi.

Mes sustojome prie greitojo maisto restorano „Burger King“, aš sudorojau didelį mėsainį sėdėdama ant priekinės dėžės sėdynės, išsiterliojau rankas pomidorų padažu ir garstyčiomis, bet turėjau laukti, kol pastatysime automobilį aikštelėje, kad galėčiau susirasti servetėlę.

Mari paliko mane vieną tą pačią minutę, kai tik užuodėme chloro kvapą. Taigi aš įsitaisiau tribūnoje ir mėginau nusiteikti kuo smagiai.

Bet uždaras baseinas buvo pilnas pusnuogių tvirtai sudėtų mano amžiaus vaikų ir aš nežinojau, kur dėti akis.

Grehemas užlipo ant starto bokštelio, nuaidėjo švilpukas

ir aš pamačiau, kaip jis lengvai tarsiu oru sklendžiantis paukštis neria į vandenį. O kai po minutės išniro, tapo aišku, kad taps nugalėtoju.

Tolimajame baseino kampe išvydau Mari. Ji nenustygo vietoje linkėdama jam pergalės ir tikėdama juo visa širdimi. Kai Grehemas užlipo ant nugalėtojo pakylęs, aš pakilau ir apėjusi tribūnas nupėdinau į sporto salę ieškoti prekybos automatų. O kai sugrižau, išleidusi penkiasdešimt centų, bet praturtėjusi pakeliu „Doritos“ traškučių, pastebėjau Oliviją, sėdinčią drauge su tėvais pirmose austruolių eilėse.

Vieną praėjusios vasaros dieną, prieš prasidedant mokslo metams, kai mudvi su Olivija leidome laiką jos namų rūsyje, ji prisipažino man įtarianti, kad yra lesbietė. Dar nebuvo visiškai tikra. Tiesiog jai kilo tam tikrų abejonų. Olivijai patiko berniukai, bet jai atrodė, kad mergaitėms ji irgi neabejinga. Aš tvirtai tikėjau, kad niekas, išskyrus mane, to nežino. Tačiau lygiai taip pat tvirtai galėjau pasakyti, kad jos tėvai pradeda kažką įtarti. Bet tai ne mano reikalas. Ji tiesiog mano draugė.

Taigi aš elgiausi taip, kaip dera draugei: sėdėdavau su ja ir valandų valandas žiūrėdavau muzikinius klipus, laukdama, kol Natali Imbrula atliks savo kultinę dainą „Torn“ ir Olivija galės iki valiai atsižiūrėti į savo dievaitę. Tiesą sakant, nelabai ir aukojau, nes man taip pat labai patiko ši daina ir aš svajoju apie tokią pat kaip Natali šukuoseną.

Ne mažiau patiko kartu su Olivija žiūrėti „Titaniką“ kiekvieną savaitę. Ji mėgino suprasti, ar jai patinka stebėti, kaip mylisi Džekas ir Roza, nes Leonardas Dikaprijas ir Keitė Vinslet jai atrodė patrauklūs.

– Sveika! – šūktelėjo ji tądien baseine, vos tik mane pastebėjusi.

– Labas! – atsakiau.

Po žydrais prasagstytais marškiniais ji vilkėjo baltus apatinius marškinėlius, ilgi juodi lygūs plaukai krito ant pečių. Kai vadiniesi Olivija Berman, ne kiekvienas supras, kad esi pusiau žydė, pusiau korėjietė, bet ji vienodai didžiavosi, kad jos mamos šeima atvyko į JAV iš Pietų Korėjos ir kad tėvai jai surengė nuostabią bar micvos ceremoniją.

– Ką tu čia veiki? – pasidomėjo ji.

– Mari atsitempė mane čionai, o paskui paliko likimo valiai.

– A, – tarstelėjo Olivija ir palingavo galva. – Nebūtų prekiautojų knygomis dukrelė. Ar ji atvažiavo paspoksoti į Grehemą?

Iš Olivijos grimasos, kai ji ištarė jo vardą, supratau, kad jai Grehemas taip pat atrodo visai nieko sau.

– Taip, – patvirtinau. – Bet... pala, pala... O tu kodėl čia?

Juk Olivijos brolis, kuris priklausė plaukimo komandai, pernai baigė mokyklą. O jos pačios bandymas pakliūti į mergaičių plaukimo komandą baigėsi nesėkme.

– Mano pusbrolis Elis priklauso Sadberio plaukikų komandai.

Olivijos mama nususuko nuo baseino ir pažvelgė į mane.

– Sveika, Ema. Eikš, sėskis.

Kai aš įsitaisiau greta Olivijos, ponija Berman vėl nukreipė dėmesį į baseiną.

Elis atplaukė trečias ir ji, instinktyviai sugniaužusi kumščius, palingavo galva. Tada pasisuko į mudvi su Olivija.

– Einu, apkabinsiu ir paguosiu Eli. Tada galėsime važiuoti namo, Olivija.

Aš panorau paklausti, gal galėčiau važiuoti kartu. Mūsų namas maždaug pusiaukelėje tarp jų ir išsukimo į autostradą. Bet pasikuklinau ir nusprendusi pasirinkti aplinkinį kelią pasakiau:

– O aš pamėginsiu susirasti Mari. Pasižiūrėsiu, gal ir ji jau norės važiuoti namo.

– Mes galėtume tave pamėtėti, – pasisiūlė Olivija. – Tiesa, mama?

– Žinoma, – patvirtino ponja Berman ir pakilusi pradėjo brautis pro austruolių minią. – Gal nori atsisveikinti su Eliu, Olivija? Ar susitiksimė prie automobilio?

– Prie automobilio, – atsakė mano draugė. – Atsisveikink su Eliu ir už mane.

Olivija kyštelėjo ranką į maišelį traškučių ir be skrupulų pasivaišino.

– Tvarkelė, – pasakė ji, kai tik jos mama nutolo tiek, kad mūsų nebegirdėtų. – Ar pastebėjai priešingoje baseino pusėje merginą, plepančią su vaikinu, apsitempusiu raudonomis „Speedo“ glaudėmis?

– A? Ką?

– Merginą, susirišusią plaukus į arklio uodegą. Ji kalbėjosi su vienu iš Elio komandos narių. Tiesą sakant, man ji pasirodė kiečiausia pupytė pasaulyje. Nejuokauju. Tokių visą amžinybę nesu mačiusi.

Aš nužvelgiau baseiną, ieškodama merginos su arklio uodega. Veltui.

– Ir kurgi ji?

– Dabar stovi štai ten. Prie starto bokštelio, greta Džeso Lernerio, – paaiškino Olivija ir bedė pirštu.

– Ko tokio? – perklausiau sekdamas, kur link krypsta jos pirštas.

Prie starto bokštelio išties pastebėjau dailią merginą su arklio uodega. Bet mano dėmesį patraukė ne ji, o aukštas, liesas ir raumeningas vaikinukas greta.

Giliai įdubusios akys, prakaulus veidas, putlios lūpos. Dalis rusvų plaukų pasišiaušę, kiti stirksio į visas šalis. Matyt, jis ką tik nusitraukė nuo galvos plaukimo kepuraitę. Sprendžiant iš aprangos, priklausė mūsų mokyklos komandai.

– Ar matai ją? – nerimo Olivija.

– Taip, – patvirtinau. – Ji nieko sau. Bet tas vaikis, su kuriu plepa... Kuo sakei jis vardu?

– Kas? Džesas Lerneris?

– Taip. Kas tas Džesas Lerneris?

– Kaip gali nežinoti, kas yra Džesas Lerneris?

Aš pasisukau ir pažvelgiau į Oliviją.

– Nežinau. Tikrai. Taigi, kas jis?

– Vaikinas iš mūsų gatvės. Gyvena už Hjugsų.

Aš vėl nukreipiau žvilgsnį į Džesą. Jis pakėlė nuo žemės plaukimo akinius.

– Ar jis iš devintos klasės?

– Taip.

Olivija dar kažką sakė, bet aš nebesiklausiau. Tik rijau akimis Džesą, kuris su kitais komandos nariais patraukė į rūbinę. Iš paskos einantis Grehemas uždėjo jam ranką ant

peties ir po akimirksnio jau stovėjo prieš jį iš lėto judančioje eilėje. Aš negalėjau atsižiūrėti į Džeso judesių grakštumą, kai jis užtikrintai žingsniavo link rūbinės. Nors buvo jaunesnis už kitus ir plaukimo komandos naujokas, stovėjo vien siauromis glaudėmis priešais žiūrovus spinduliuodamas pasitikėjimą savimi.

– Ko taip išsispoksojai į jį, Ema? – pasidomėjo Olivija.

Kaip tik tuo metu Džesas vos vos pasuko galvą ir trumpą kvapą gniaužiančią akimirką pažvelgė tiesiai į mane. Aš nejučia nusukau žvilgsnį.

– Ką tu sakei? – perklausiau Olivijos, mėgindama apsimesti, kad noriu palaikyti pokalbį.

– Aš sakiau, kad tu spoksai į jį.

– Nieko panašaus, – skubiai paneigiau.

Tuo metu į tribūną sugrįžo ponias Berman.

– Maniau, kad lauksite manęs prie automobilio.

– Atsiprašau, – pasakė Olivija. – Mes jau einame.

– Atleiskite, ponias Berman, – išpyškinau aš ir nusekiau paskui jas per tribūną prie išėjimo.

Bet prie durų stabtelėjau paskutinį kartą pažvelgti į Džesą ir pastebėjau jo spindulingą šypsena. Plačią, nuo ausies iki ausies ir be galo nuoširdžią. Regis, visas jo veidas nušvito.

„O, jeigu jo šypsena būtų skirta man, jeigu įstengčiau ją pelnyti“, – pasakiau sau ir staiga mano naujas susidomėjimas Džesu Lerneriu virto didžiuliu oro balionu, tokiu milžinišku, kad mudu abu būtume galėję pakilti oran įsikibę į jį.

Kitą savaitę aš beveik kiekvieną dieną susidurdavau su Džesu mokykloje. Dabar, kai jau žinojau, kas jis toks, nuolat jį visur matydavau.

– Tai Baderio ir Meinhofo kompleksas, – pareiškė Olivija, kai pasakiau jai apie tai per priešpiečius. – Man apie šį kompleksą pasakojo brolis. Tu ko nors nepastebi, bet paskui, kai sužinai, kas tai, matai visur. – Ji akimirką pamastė ir pridūrė: – Niekio sau. Žinai, man pradeda atrodyti, kad aš turiu Baderio ir Meinhofo kompleksą dėl Baderio ir Meinhofo komplekso.

– Nori pasakyti, kad taip pat visur matai Džesą? – paklausiau nei į tvorą, nei į miestą.

Kiek ankstėliau tądien susidūriau su juo išėjusi iš ispanų kalbos pamokos. Jis šnekučiavosi su Karolina Bin prie jos spintelės. Karolina Bin buvo mūsų mokyklos merginų futbolo komandos kapitonė. Šviesius plaukus visada suko į kuodą ir mūvėjo sportinį raištį. Niekada nemačiau jos nepasidažiusios lūpų. Jeigu Džesui patiko tokios merginos, aš neturėjau jokių šansų.

– Matau jį ne dažniau nei paprastai, – atsakė Olivija. – Nors šiaip jau nuolat susiduriame, nes kartu lankome algebros pamokas.

– Ar jūs esate draugai? – pasidomėjau.

– Nepasakyčiau, – tarė Olivija. – Bet jis šaunus. Taigi galėtum paprasčiausiai su juo pasisveikinti.

– Tai neįmanoma. Aš niekaip negaliu to padaryti.

– Dar ir kaip gali.

Aš papurčiau galvą ir nusukau akis.

– Nepaistytk kvailysčių.

– Pati nepaistytk. Jis ne koks Kianas Ryvsas, o paprastas bendramokslis.

„Jeigu tik galėčiau persimesti bent žodeliu su Džesu Lerneriu, – pasakiau sau, – nė nepasižiūrėčiau į jokią Kianą Ryvsą.“

– Negaliu pati jam prisistatyti, tai kvaila, – tariau, pasiėmiau padėklą ir pasukau prie šiukšlių dėžės. Olivija sekė iš paskos.

– Gerai, – atsiliepė ji. – Bet jis tikrai šaunus.

– Nekalbėk taip! – sudraudžiau. – Nuo to man tik blogiau.

– Nori pasakyti, kad jis nėra šaunus?

– Nežinau! – atkirtau. – Pati nesuprantu, ką noriu pasakyti.

– Atrodai suirzusi, – kiek nustebusi apibendrino Olivija.

– Pati žinau. Aišku? – suniurzgiau. – Ai... tiesiog... eikime. Nusipirksiu pakelį sausainių.

Anuomet pakelio sausainių už septyniasdešimt penkis centus pakakdavo irzuliui įveikti. Taigi kol artinomės prie

prekystalio, aš įkišau ranką į kišenę ir perskaičiavau, kiek man liko smulkiųjų.

– Kaip tik turiu pusanthro dolerio, – pasakiau ir atsistojau eilėje už Olivijos. – Taigi užteks mums abiem.

Tada kilstelėjau galvą ir pastebėjau, kad draugė išplėtė akis.

– Kas nutiko? – pasidomėjau.

Olivija iškalbingai nukreipė žvilgsnį į eilės priekį.

Tiesiog priešais mudvi stovėjo Džesas Lerneris. Mūvėjo tamsius džinsus ir vilkėjo marškinėlius su roko grupės „Smashing Pumpkins“ atvaizdu, avėjo juodus „Converse One Starts“ sportukus.

Ir laikė už rankos Karoliną Bin.

Olivija vogčiomis dirstelėjo į mane, mėgindama nuspėti mano reakciją. Bet aš abejingai spoksojau priešais save, stengdamasi parodyti, kad man nė motais.

O tada pamačiau, kaip Karolina Big ištraukė ranką iš Džeso delno, įsibruko į kišenę, išsitraukė tūbelę lūpų balzamo ir pasitėpė lūpas.

Negana to, kad jis laikė ją už rankos, tai jai dar užteko įžūlumo ją ištraukti.

Pajutau jai neapykantą. Nekenčiau jos kvailo futbolo, sportinio galvos raiščio, demonstratyvaus terliojimosi „Dr. Pepper“ lūpų balzamu.

Jeigu Džesas kada nors panorėtų paimti mane už rankos, aš niekada nė už ką jos neištraukčiau.

– Dingstam iš čia, – pasakiau Olivijai.

– Gerai, – sutiko ji. – Verčiau nusipirkime ko nors iš prekybos automato.

Taigi aš išspūdinau prislėgta sielvarto ir kamuojama meilės. Nuslinkau prie prekybos automato, esančio greta muzikos kabineto. Nupirkau du „Snickers“ batonėlius, ištiesiau vieną Olivijai, o į kitą išsyk godžiai suleidau dantis pati, tarsi tik taip galėčiau užpildyti širdyje atsiradusią tuštumą.

– Su juo viskas baigta, – iškošiau. – Visišškai kvailas apsidimas. Bet tai jau praeitis. Viskas baigta. Aš rimtai.

– Ir puiku, – pašaipiai pagyrė Olivija.

– Ne, iš tikrųjų, – nepasidaviau. – Vienareikšmiškai baigta. O tada išgirdau balsą už nugaros.

– Ema?

Pasisukusi pamačiau Semą, išeinantį iš muzikos kabineto.

– O, sveikas, – pasilabinau.

– Nežinojau, kad užkandžiauji tokiu metu.

Aš linktelėjau.

– Taip, mums priešpiečiai.

Semo plaukai buvo susitaršę, jis vilkėjo žalius marškinėlius su užrašu „Bom Dia!“ Mūsiškai kalbant, „Labas rytas“.

– Man regis, mudu pirmą kartą dirbsime vienoje pamainoje, – pasakė jis. – Turiu galvoje rytoj knygyne.

– A, – tarstelėjau. – Na taip.

Antradienį Mari neatsiklaususi pasisavino mano kompaktinę plokštelę su Fionos Epl dainomis, todėl aš apšaukiau ją „visiška subingalve“ tėvams girdint. Už tai gavau bausmę – penktadienį atidirbti knygyne. Mūsų šeimoje, užuot skyrus namų areštą ar atėmus privilegijas, buvo praktikuojamas kaltės išpirkimas papildomu darbu. Taip tėvai vienu šūviu nušaudavo du zuikius: suteikdavo mums pamoką ir gaudavo

nemokamą darbo jėgą. Būtinybė dirbti penktadienio vakarą reišė, kad aš negalėsiu pramogauti su Olivija, o tėvai dviese išsiruoš į kiną.

– Rytoj? – pasitikslino Olivija. – O aš maniau, kad po pamokų eisime pas mane.

– Atleisk, – pasiteisinau. – Visai pamiršau, kad turėsiu dirbti.

Nuskambėjo skambutis primindamas mudviem, kad metas kipti į geografiją.

– Oi, – aiktelėjo Olivija. – Man reikia eiti. Užmiršau spintelėje vadovėlį.

Ji nepalaukė manęs, nė nepasisiūlė palaukti. Ji niekur nė už ką nevēluodavo.

– Aš taip pat turiu eiti, – pasakiau Semui, o jis, regis, niekur nesiskubino. – Rašysime geografijos kontrolinį.

– O, aišku, negaišinsiu tavęs, – pasakė jis. – Tik ketinau paklausti, gal norėtum, kad tave nuvežčiau. Rytoj. Į knygyną po pamokų.

Aš sutrikusi dėbtelėjau į jį. Tiesą sakant, mane nustebino ne jo žodžiai. Puikiai supratau, kad tai reiškia paprasčiausią fizinį veiksma: įsodinti mane į automobilį ir nuvežti iš mokyklos į darbą. Mane sutrikdė, kad išvis toptelėjo jam į galvą tai pasiūlyti.

– Aš ką tik gavau vairuotojo pažymėjimą ir paveldėjau brolio „Camry“, – paaiškino Semas.

Man susidarė įspūdis, kad mūsų mokykloje visiems atitenka „Camry“ arba „Corolla“.

– Tiesiog pamaniau... – Semas pažvelgė man į akis ir

nusuko žvilgsnį. – Kad tada tau nereikės važiuoti autobusu. Ir tiek.

Jis man pasirodė kažkoks keistas. Juk mes beveik nepažįstami.

– Žinoma, – pasakiau. – Būtų šaunu, kad pavėžėtum.

– Tai susitikime automobilių aikštelėje po pamokų, gerai? – pasiūlė jis.

– Labai gerai. Ačiū. Tu labai malonus.

– Nereikia dėkoti, – pasakė Semas. – Iki rytojaus.

Eidama link dvivėrių kabineto durų koridoriaus gale, aš netikėtai pamaniau, kad atėjo laikas, užuot stengusis žūtbūt nepriimti visko, kas patinka Mari, rinktis draugus pagal savo norą.

Matyt, atėjo laikas tiesiog... būti savimi.

Sudomino?

Pirkite knygą

VIENINTELĖ (TIKRA) MEILĖ

bene geriausia kaina ČIA